

บทนำ

ถึง!

น้ำแข็งก้อนน้อยด้านบนเลื่อนตัวลงไปแทนที่ช่องว่างในแก้ว น้ำสีม่วงไหลตามลงมา แทรกผ่านระหว่างก้อนน้ำแข็ง แล้วนอนนิ่งอยู่ที่ก้น แสงเปลวเทียนกระทบกับเหลี่ยมมุมของน้ำแข็งที่ไหลลงพื้นน้ำ จนเปล่งประกายวิบวับ

"รับอีกแก้วไหมครับ" เสียงถามที่ไร้ความรู้สึกใดดังมาจากชายที่อยู่หลังเคาน์เตอร์ไม้ ซึ่งมีเพียงความสลัวจากแสงเทียน

ชายวัยกลางคนที่ถูกถามเพียงเงยหน้าจากแก้วเครื่องดื่มของเขา มาสบตาผู้ถามโดยไม่ตอบอะไร

ดวงตาสีดำลึบของคนที่ถามซึ่งไม่ส่ออารมณ์ใดๆ เช่นเดียวกับเสียงจึงเลื้อยบมองหญิงวัยกลางคนที่นั่งอยู่ข้างชายเจ้าของเครื่องดื่ม แล้วถามว่า

"คุณผู้หญิงล่ะครับ"

'คุณผู้หญิง' ส่ายหน้า พลังเอื้อมไปจับแขนคนที่นั่งข้างเธอ แล้วพูดเสียงเศร้าว่า

"แค่เพียงคุณช่วย พวกเราก็ไม่ต้องการอะไรอีก จริงไหมคะ ที่รัก"

ผู้ถูกเรียกว่า 'ที่รัก' พยักหน้าช้าๆ พลังยกแก้วเครื่องดื่มขึ้น คิมรวคเดียวจนหยดสุดท้าย ก่อนจะวางแก้วลงบนกระดานรองแก้ว จากนั้นเลื่อนมือไปกุมมือคนข้างกายเขา ด้วยท่าทางเหมือนจนกำพุดเช่นกัน

ทุกอย่างที่ควรทำก็ได้ทำไปหมดแล้ว ที่เหลือก็แค่ภวานาเท่านั้น

"ตกลง" เสียงเรียบลื่นดังมาจากผู้เป็นเจ้าของดวงคาสีคำลับคู่ นั้น ทำให้ดวงตาของสองสามีภรรยาที่นั่งอยู่หน้าเคาน์เตอร์บาร์ แปรเปลี่ยนจากเศร้าสร้อยเป็นยินดีด้วยความขอบคุณ

"ขอบคุณ ขอบคุณมากครับ" ชายวัยกลางคนเอ่ยก่อน ตามด้วยเสียงแผ่วของภรรยาที่พูดไม่ต่างกัน

"พวกเราจะรับเขาไว้ ส่วนเรื่องหลังจากนั้น..."

เจ้าของดวงคาสีคำยังพูดไม่ทันจบ ผู้เป็นภรรยาก็พูดแทรกขึ้น

"แค่เพียงพวกท่านรับเขาไว้ แค่นี้เท่านั้น..." หญิงวัยกลางคน ผู้เป็นภรรยาต้องหยุดพูดกลางคัน เมื่อรู้สึกว้าวมืดจากมือของสามี เริ่มเบาบางลง เธอจึงหันไปมองและพบว่าร่างเขากำลังเลือนหายไป เมื่อหันกลับมามองคู่สนทนาของเธอ อีกฝ่ายก็ยังคงนั่งสงบ เธอจึงยุติสิ่งที่จะพูดไว้เพียงเท่านั้น แล้วค้อมศีรษะคำที่สุกเพื่อขอบคุณเป็นครั้งสุดท้าย

พี่!

เปลวเทียนดับลง ตามด้วยแสงจากไฟเพดานก็ส่องสว่างขึ้น เชิงเทียนรูปหัวกะโหลกซึ่งเคยเป็นแหล่งกำเนิดแสงอันตรายอันไปอย่างไว้วางรอย บาร์เทนเดอร์ผู้ซิงเครื่องดื่มยืนมองที่นั่งหน้าเคาน์เตอร์ บาร์ตรงหน้าเขาอยู่หลายวินาที ก่อนจะหมุนตัวเดินออกจากเคาน์เตอร์

บาร์ไป

"พวกเรา...จันเธอ" เสียงนิบนาบคล้ายคนวิ่งจูงคันขึ้น ขณะเจ้าตัวเอื้อมมือไปหยิบแก้วเครื่องดื่มหน้าเคาน์เตอร์บาร์ที่หมดแล้ว พลางปัดนิ้วมือบนแผ่นกระดานรองแก้วเพียงเล็กน้อย

แล้วกระดานรองแก้วซึ่งประทับสัญลักษณ์รูปกาน้ำชาสีคำก็พุ่งปราด ผ่านขอบเก้าอี้บนวมสีน้ำเงินข้างประตูทางออกไปหาคนที่เดินพ้นเขตเคาน์เตอร์บาร์ไปแล้วทันที

หมับ!

บาร์เทนเดอร์ซึ่งเพิ่งเดินห่างจากเคาน์เตอร์บาร์มานิดหน่อย ต้องหันไปสบตาชายหนุ่มในชุดหลวมโคร่งในเคาน์เตอร์บาร์ พร้อมกับยื่นมือซ้ายซึ่งสวมถุงมือสีน้ำตาลเข้มไปจับแผ่นรองแก้วไว้ แล้วตอบขณะชูก่อกกระดานรองแก้วไว้ในกระเป๋าเสื้อซุก

"เมจ บอกอย่างนั้น"

ผู้ถามแคยักไหล่ ส่วนคนตอบไม่สนใจว่า คนถามจะมีทีท่าอย่างไร ตอบจบก็เดินตรงไปที่ประตู ผ่านระเบียงที่นั่งรอคิวของลูกค้า แล้วเดินลงบันไดไปยังชั้นล่าง เขาตั้งหมวกฮู้ดขึ้นคลุมศีรษะ เมื่อสายลมพัดโชยพากลันทะเลมาปะทะใบหน้า ชายหนุ่มจึงหันไปมองอ่าววิซซอร์¹ ยามค่ำคืน ซึ่งยังคงคงคามด้วยแสงไฟ บรรยากาศตอนนี้เป็นการสงบที่ทั้งชาวเมืองและนักท่องเที่ยวต่างหลงใหล และคงเป็นเรื่องดีที่สุค หากสิ่งเหล่านี้จะไม่เปลี่ยนไป

ก็ก!

เขาก้าวออกมาห่างจากที่ที่เดินจากมาไกลพอสมควรแล้ว เท้า

¹ วิซซอร์ เป็นการอ่านคำว่า Witchoar แบบภาษาอังกฤษ และชื่อในซีรีส์นี้ส่วนมากจะถอดเสียงเป็นภาษาอังกฤษเช่นกัน

ของเขาจึงหยุดชะงัก แล้วหมุนตัวกลับไปมองป้ายชื่อร้านที่ห้อยอยู่
และโยนไปมาเล็กน้อย เพราะลมหอบใหญ่พัดมาจากทะเล

'Witharia Tearoom'

ดวงตาสีดำเพ่งมองป้ายชื่อร้านโยนตัวอยู่ชั่วขณะหนึ่ง แล้วหัน
กลับและเดินต่อ พลังรำพึงรำพันเบาๆ ว่า

"อ่า...ต้องมีบางคนไม่พอใจแน่เลย"

1

โพลีอิต

แสงแดดยามเช้าสาดส่องผ่านหน้าต่างมาปะทะกับชายหนุ่ม

เจ้าของเส้นผมหยิกฟูสีน้ำตาลซึ่งแผ่อยู่เต็มหมอน ก็แว้มคกหนาแวค เพราะแสงแดดแยงนัยน์ตา เขาจึงพลิกตัวขยับหนีแสงไปอีกฟากเตียง แล้วนอนนิ่งไปอีกครู่หนึ่ง ก่อนจะขยับตัวหนีอีกครั้ง เพราะแดดไล่ตามมา

"ร้อน" ริมฝีปากเรียวยาวของชายหนุ่มขยับและมีเสียงพึมพำอย่าง หุคหิด ในที่สุดเขาก็ทนไม่ไหว จึงพลิกตัวและลุกขึ้นมานั่งเสยผม อย่างไม่สบอารมณ์ คาที่ยังไม่อยากลิ้มยงคงหลบอยู่ มือขวาละจาก ผมที่เสยปักไปให้พันใบหน้า แล้วเอื้อมไปเกาข้างคอ สดที่เริ่มมีมากขึ้นเรื่อยๆ กระตุ้นสมองให้รู้สึกปวดเมื่อย มือที่เกาคอเลยเปลี่ยนเป็น บีบนวดไหล่เบาๆ พร้อมกับเอี้ยวคอบิดไปมาเพื่อคลายเส้น

"ฮ้าว!"

เสียงหาวหอคคังขึ้น พร้อมกับเปลือกตาที่เปิดปรือ เผยให้เห็น ดวงตาสีน้ำเงินไร้ประกาย และเพราะแสงแดดจ้า ทำให้เจ้าของเตียง นอนต้องหลับตาลงอีกครั้ง ก่อนจะกะพริบตาถี่ๆ ปรับสภาพการมอง

ของตัวเอง กระทั่งดวงตาสีน้ำเงินมองเห็นได้เต็มที่ เขาจึงกวาดตามองไปรอบห้องนอน

ห้องนอนขนาดเล็ก เตี้ยตั้งอยู่ติดผนัง หน้าต่างห้องเปิดรับลมเต็มที่ ข้างหัวเตียงมีโต๊ะเขียนหนังสือ บนโต๊ะมีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กเปิดค้างไว้ ถัดจากโต๊ะเขียนหนังสือเป็นชั้นหนังสือทั้งเก่าและใหม่ซ้อนกันเป็นชั้นๆ วางเรียงกันจนเต็มพื้นที่ ถัดจากนั้นเป็นชั้นคิดค้นขนาดเล็กที่มีกรอบรูปและนาฬิกาตั้งโต๊ะวางอยู่ ด้านปลายเตียงเป็นตู้เสื้อผ้าขนาดเล็กที่ปิดไม่สนิท หน้าตู้แขวนชุดสูทสีค่าสภาพเหมือนใช้แล้วไว้แขวนเสื้อสูทปลิวสะบัดด้วยแรงลมจากพัดลมตั้งพื้น ซึ่งอยู่ถัดไปจากตู้เสื้อผ้า

เมื่อดวงตาสีน้ำเงินมองรอบตัวอย่างถ้วนทั่วแล้วจึงก้มดูตัวเองบ้าง ก่อนจะมองออกไปข้างนอกหน้าต่าง เขารู้ว่าห้องนี้อยู่ชั้นสอง คำนอนน่าจะเป็ถนน เพราะได้ยินเสียงกระดิ่งรถจักรยานและเสียงทักทายที่ดังแว่วมา

"จะไปเที่ยวงานเทศกาลนั้นหรือคะ"

"ค่ะ เมื่อคืนน่าเสียดายที่อยู่ไม่ถึงได้ดูพลุ แต่วันนี้คงไม่พลาดตลาดผลไม้ประจำปีแน่"

คนเพิ่งตื่นฟังเสียงสนทนาจากคนบนถนนนอกบ้านซึ่งเบาลงเรื่อยๆ อย่างงุนงง

'งานเทศกาล?' ชายหนุ่มคิด พลางเลิกผ้าห่มออกและตั้งใจจะลุกขึ้น แต่เพียงตั้งท่าจะลุก ร่างกายเขาก็อ่อนแรงขึ้นมาเฉยๆ และเซไป โชคดีที่ล้มลงนั่งบนเตียง ไม่อย่างนั้นคงได้หัวฟาด

ชายหนุ่มสะบัดหน้าเพื่อดังสติ

"นอนตื่นสายเลยหิวจนตาลายหรือไงเรา" ชายหนุ่มเคาสาเหตุไปเอง ก่อนจะสูดลมหายใจลึก แล้วลองลุกขึ้นใหม่ แม้จะยังเซอยู่บ้าง

แต่เขาก็ก้าวเท้าออกไปได้

สัมผัสแรกเมื่อปลายเท้ากระทบพื้นทำให้ชายหนุ่มต้องส่ายหน้า นี่เขาต้องนอนนานขนาดไหน ถึงจำความรู้สึกแรกของการเดินไม่ได้ แต่ความประหลาดใจของการก้าวเดินครั้งแรกก็หมดไป เมื่อเดินผ่าน ชั้นวางกรอบรูป ชายหนุ่มเปลี่ยนใจที่แค่แรกจะเดินไปยังประตูห้อง เป็นเดินไปยืนหน้าชั้นวางของแทน แล้วไล่สายตาไปตามกรอบรูปที่วางอยู่บนชั้นนั้น

ในกรอบรูปแรกเป็นรูปถ่ายครอบครัว มีเด็กผู้ชายเจ้าของเส้นผมสีน้ำตาลหยิกฟูยาวประบ่าอยู่ตรงกลาง ข้างกายเด็กคนนั้นมีคนที่น่าจะเป็นพ่อกับแม่ขนาดข้าง ยังมีรูปของครอบครัวนี้อยู่อีกสองสามรูป แต่ละรูปแสดงการเติบโตของเด็กผู้ชายคนนั้น และภาพสุดท้ายเป็นภาพชายหนุ่มคนหนึ่งซึ่งรวบผมไว้อย่างเรียบร้อย ผิดกับทุกภาพที่ผ่านมา เขาสวมชุดครุยรับปริญญา แสดงว่าคนในรูปจบการศึกษาแล้ว

ชายหนุ่มจ้องมองใบหน้าคนในรูป แล้วยกมือเกาหัวตัวเอง ไม่ใช่เพราะหน้าตาคนในรูปที่ดูมีนัยอยู่ตลอดเวลา แต่เป็นเพราะภาพสะท้อนใบหน้าของเขาซึ่งปรากฏอยู่บนกระจกกรอบรูปนั้นต่างหาก มันคล้ายคลึงกับคนในรูปภาพนั้นมาก

‘ใคร? หน้าตาคล้ายเราจัง’

แม้จะคิดอย่างนั้น แต่ร่างกายของชายหนุ่มก็เรียกหาห้องน้ำอย่างด่วนจี๋ เขาจึงละความสนใจทั้งหมด แล้วเปิดประตูห้องเดินออกไป เเท้ที่เริ่มคุ้นชินกับการเดินมากขึ้น ก็ก้าวไปไล่เปิดประตูตามทางที่ต้องเดินผ่าน เมื่อชั้นบนไม่มีห้องน้ำ ชายหนุ่มจึงเดินลงไปยังชั้นล่าง ปลดทุกข์เสร็จจึงเริ่มอาบน้ำสระผม แล้วมายืนหน้ากระจกของอ่างล้างหน้าเพื่อแปรงฟัน

"เทา แดง ฟา อันไหนละเนีย อิม ช่างเถอะ เอาอันที่ดูใหม่ที่สุดแล้วกัน"

มือหนาคว้าแปรงสีฟันสีเทามา บีบหลอดยาสีฟันซึ่งมีร่องรอยใช้ไปแล้วครึ่งหลอดใส่แปรง ก่อนจะสอดแปรงเข้าปาก เขาเหลือบตามองกระจก มองสบกับดวงตาสีน้ำเงินอีกคู่ในกระจกนึ่ง แล้วผู้ชายใส่เสื้อครุยในภาพก็ซ้อนทับเข้ามา

'นี่คือเรา? แล้วนั่นมันเรา...หรือเปล่าล่ะ'

คำถามที่ผุดขึ้นในหัวคิงสติเขาให้กลับมา ชายหนุ่มแปรงฟันอย่างลวกๆ แล้วรีบเดินกลับขึ้นห้องนอน คว่ำกรอบนูนนั้นมาคุ้ยๆ เขาหันมองหากระจกตามชั้นและลิ้นชัก เพื่อนำมาส่องดูหน้าตัวเองเปรียบเทียบกับรูปถ่าย แต่ก็ไม่มี สุกท้ายเลยหันไปเปิดตู้เสื้อผ้า แล้วพบว่าหลังประตูตู้เสื้อผ้าบานหนึ่งมีกระจกติดอยู่

"เราเอง นี่เรา" ชายหนุ่มมองหน้าตัวเองสลับกับคนในภาพอย่างตื่นตะลึง ก่อนจะหันไปมองรอบห้อง แม้จะคุ้นเคยกับสิ่งของทั้งหมดในห้องนี้ แต่เขากลับจำไม่ได้ว่าเคยอยู่ในห้องนี้ หรือแม้กระทั่งในบ้านหลังนี้ด้วยซ้ำ

ชายหนุ่มค่อยๆ เดินกลับมานั่งบนเตียง ถูกรอบนูนคิดมื่อมาด้วย เขานั่งจ้องรูปนั้นอยู่นาน นานเท่าไรไม่รู้ เพื่อหาคำนิหรือจุดต่างที่ไม่เหมือนกันระหว่างเขากับคนในภาพนั้น แต่ก็เปล่าประโยชน์ คนในรูปกับเขาแตกต่างกันแค่ทรงผมเท่านั้น

"เจย์ สก็อต" ชายหนุ่มอ่านตัวอักษรเล็กๆ ซึ่งพิมพ์ติดไว้ตรงขอบซ้ายล่างของรูปที่สวมชุดครุย พร้อมมะรูนวนเคือนปีทีจบการศึกษา

"นายชื่อเจย์ ส่วนฉัน..." เสียงพูดของเขาขาดหายไป พร้อมกับความจริงอีกข้อที่กระแทกหน้าอย่างจัง

"ส่วนฉัน...ชื่ออะไรล่ะ"

ความเจ็บเกิดขึ้นชั่วขณะ จนกระทั่งสายลมพัดเข้าหน้าต่างมา ทำให้บางอย่างบนโต๊ะเขียนหนังสือข้างหัวเตียงกระพือขึ้น ชายหนุ่ม เหลือบมองก็เห็นกระดาษโพสต์อิทติดอยู่บนโต๊ะ

เขาวางกรอบรูปลงบนเตียง แล้วเดินไปที่โต๊ะเขียนหนังสือ ไล่สายตาอ่านข้อความต่างๆ บนโพสต์อิทบ้าง บ้างก็อยู่บนเศษกระดาษอื่นที่กองอยู่ใกล้มือเขาคอนอยากเขียน แล้วเอาเทปใสมาติดแปะไว้

'คนเข้าบ้านมาดูบ้าน อย่าลืมหาฝากบุญแก่บ้านให้ป่าเพนนี่'

'นัดสัมภาษณ์งานที่ Witharia Tearoom วันที่ 13 เมษายน
คอนบายสามโมงเย็น ที่เมืองวิซซอร์'

'Witharia Tearoom เลขที่ 236 ถนนไฮชัน วิซซอร์ 73295'

'อย่าลืมหา-กระเป๋าเดินทาง คั้วรถ กระเป๋าเงิน'

ทุกข้อความเหมือนเป็นบันทึกเตือนความทรงจำ คนเขียนต้องกังวลกับการเดินทางครั้งนี้มาก จึงเขียนรายละเอียดทุกอย่างที่นึกได้ไว้ คงตาสีน้ำเงินไล่อ่านไปเรื่อยๆ จนถึงโพสต์อิทที่แยกจากกลุ่ม มันเป็นโพสต์อิทสีขาวที่ไม่เคลื่อนไหวเลย แม้กระดาษแผ่นอื่นๆ จะปลิวสะบัดตามแรงลม กระดาษแผ่นนั้นเขียนไว้เพียงบรรทัดเดียวด้วยหมึกดำ เป็นตัวอักษรที่เรียงตัวอย่างเป็นระเบียบ ด้วยลายมือของคนคนเดียวกับโพสต์อิททุกแผ่น

ชายหนุ่มเอื้อมไปถึงโพสต์อิทสีขาวนั้นออกมาจ้อง นิ่งไปนาน ก่อนจะอ่านข้อความบนโพสต์อิทนั้นเสียงแผ่วว่า

"อีก 666 วัน...ฉันจะตาย"

เจย์ยืนงออยู่กลางห้องนั่งเล่นของบ้านหลังนี้เหมือนคนหลงทาง ในความเป็นจริง เขาก็หลงทางอยู่จริงๆ เขาจำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าที่นี่คือที่ไหน ถ้าไม่ใช่เพราะสิ่งรอบตัวบ่งบอกว่า ที่นี้น่าจะเป็นบ้าน

ของเขาเอง ทั้งรูปภาพ ทั้งอัลบั้มรูป และบันทึกประจำวันบนชั้นหนังสือในห้องล้วนชี้ชัดว่าเป็นอย่างนั้น แต่สมองของเขากลับว่างเปล่า ขณะยังถือโฟสค์อิต ซึ่งระบุว่าตัวเขาเองในช่วงเวลาก่อนหน้านี้คิดว่า เขากำลังจะตาย

เสียงทอ้งร้องเตือนให้ชายหนุ่มหยุดเดินสมองซึ่งยังคงว่างเปล่า แล้วหันไปทำตามสัญญาณเอาตัวรอดก่อน เขาเข้าไปในห้องครัว เปิดตู้เย็นสำรวจ โชคดีที่ยังมีขนมปังและแยมผลไม้อยู่หลายรส ที่ด้านในประตูตู้เย็นมีกล่องนมรสหวานขนาดหนึ่งลิตร มีร่องรอยบอกว่า เปิดกินไปบ้างแล้ว ชายหนุ่มถอนหายใจเฮือก โลงอกไปเปลาะหนึ่ง อย่างน้อยมือแรกหลังจากตื่นโดยจำอะไรไม่ได้ก็ไม่แน่นอน

ชายหนุ่มดึงขวดแยมมาวางบนโต๊ะกลางห้องครัว ก่อนจะเดินถือขนมปังไปที่เครื่องปิ้ง เมื่อใส่ขนมปังลงเครื่องปิ้งเสร็จ ก็เพ่งนึ่งได้ "อ้าว! ลืมกล่องนม"

เพียงเสี้ยววินาทีหนึ่งที่คิดแบบนั้น ประตูตู้เย็นก็เปิดออก กล่องนมซึ่งเสียบบ่อยข้างประตูตู้เย็นก็ลอยออกมา พร้อมกับที่แก้วน้ำซึ่งคว่ำบนตะแกรงเหนือซิงก์ล้างจานหงายตัวเองแล้วลอยขึ้น

กล่องนมเอียงตัวเทน้ำนมสู่แก้วที่รอรับ ต่อหน้าต่อตาเขา ชายหนุ่มเลยยืนนิ่งมองจนระดับน้ำนมอยู่ได้ขอบแก้วเล็กน้อย แล้วทั้งแก้วและกล่องนมก็ยุติการเทนม จากนั้นลอยลงไปตั้งอยู่ข้างขวดแยมบนโต๊ะอาหาร

ทุกอย่างยังคงเรียบสงบ หูของเขาได้ยินแต่เสียงหัวใจตัวเองเต้นถี่เร็ว ไม่แน่ใจว่าเขาตื่นเต้นเพราะอะไร แต่สัญญาณบอกเขาว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่ไม่ใช่เรื่องปกติ แต่ก็ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมารองรับว่า มันผิดปกติตรงไหน คำเดียวที่ผุดขึ้นในหัวตอนนี้เป็นคำปกติเหมือนเวลาเขาเห็นแปรงสีฟัน แล้วเรียกมันว่าแปรงสีฟัน...

สิ่งที่เกิดขึ้นเมื่อครู่มันก็คือ เวทมนตร์

ศึก!

เสียงเครื่องปึงขนมปังคีตคัดไฟคังขึ้น ดึงสติให้เขาหันไปหยิบ จานใบเล็กบนตะแกรงคว่ำจานมาใส่ขนมปัง จึงเห็นว่าในซิงก์ล้างจาน มีถ้วยชาใช้แล้ววางอยู่สองชุด บนจานรองถ้วยชายังมีถุงชาที่ซิงแล้ว วางซุกไว้ข้างถ้วย

"กินแล้วไม่ล้างหรือไงเรา" ชายหนุ่มบ่นพึมพำ ขณะหันมาหยิบ ขนมปังออกจากเครื่องปึง แล้วเดินมานั่งที่โต๊ะ

"ลืมมีดทาแยมอีก"

สิ้นเสียงพูด เกร็ง! มีดทาแยมก็พุ่งลงมากกระทบจานใส่ขนมปัง จนเกิดเสียงดัง

ชายหนุ่มชะงักไปนิดหนึ่ง ก่อนจะหยิบมีดทาแยมขึ้นมา เมื่อ ไม่พบสิ่งผิดปกติ ความสงสัยที่เพิ่มพูนเลยทำให้เขาหันมองรอบตัว แล้วกลับมามองมีดในมืออีกครั้ง จากนั้นใช้มันตัดแยมผิวสัมผัสปากไป บนแผ่นขนมปัง ก่อนจะนำขนมปังมาประกบกัน แล้วถือติดมือขึ้นไป บนห้องนอน

หากจะมีใครตอบได้ว่า สิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้คืออะไร ก็ต้องเป็น เขาเองนี่แหละ โชคดีที่อย่างน้อยๆ เขาคนก่อนจะจำอะไรไม่ได้เหมือน ตอนนี่ก็คงชอบเขียนบันทึกบ้างละน่า ดูจากโพสต์อดีตเตือนความจำ เหล่านั้นก็ซัดอยู่แล้ว วางออกเกลื่อนโต๊ะ ฉะนั้นมันจะต้องมีบันทึก ชีวิตประจำวันของเขายู้ง่าง

เมื่อเข้าห้องนอน เขาจึงนำโพสต์อดีตที่ถือติดมือกลับมาคิดไว้ที่ เติม แล้วเดินไปยังชั้นหนังสือ ไล่สายตามองตามชั้น ก่อนจะใช้มือ ข้างที่วางอยู่ถึงสมุดบันทึกเล่มสุดท้ายบนชั้นออกมา ยังไม่ทันเปิด ของ บางอย่างก็ร่วงจากสมุดบันทึกเล่มนั้น ชายหนุ่มจึงก้มเก็บมันขึ้นมา

เป็นซองจดหมายสีน้ำตาล ชายหนุ่มหยิบสมุดไว้กับรักแร้ อ้าปากกับขมบึ้ง เพื่อให้มือว่าง จากนั้นเปิดซองจดหมายนั้น เขาพบเพียงกระดาษซึ่งเหมือนฉีกจากสมุดจด กับข้อความที่เขียนด้วยลายมือซึ่งคล้ายกับลายมือของผู้ที่เขียนข้อความบนโพสต์การ์ด เพียงแต่หวัดกว่า คงตาสีน้ำเงินจึงไล่อ่านไปตามข้อความเหล่านั้น พร้อมกับกายขมบึ้งแล้วเอามาถือไว้

วันเสาร์ที่สิบเก้าของเดือนพฤษภาคม หลังจากปีแห่งการถือกำเนิดของพระผู้เป็นเจ้าหนึ่งพันสี่ร้อยเก้าสิบห้าปี เมืองสตราสบูร์กแห่งจักรวรรดิโรมันอันศักดิ์สิทธิ์

ถึงวิท เพื่อนรักของข้า

ข้ารู้ว่านี่อาจเป็นการขอที่มากเกินไป หลังจากที่ข้าได้กระทำผิดอย่างมหันต์ไว้เมื่อหลายปีก่อน และนี่จะเป็นสิ่งเดียวที่จะช่วยลบล้างความผิดของข้าได้

ก่อนของแม่แมคได้ทุบลงบนดินแดนแห่งพระผู้เป็นเจ้าแล้ว แรงสั่นสะเทือนของมันได้ทำให้แผ่นดินอันศักดิ์สิทธิ์นี้เจ็มนองไปด้วยเลือดของผู้บริสุทธิ์ ความกลัวโหมกระพือใส่ให้ไฟแห่งความเคียดแค้นลุกกลามไปไกลกว่าที่ใครจะคาดคิด ท่านผู้อยู่ในความคุ้มครองของพระเจ้าของท่านคงนึกหวัหระเยาะข้าผู้โง่เขลาที่ไม่เชื่อฟังท่านแต่แรกแต่กระนั้น ข้าก็ยังเขียนจดหมายนี้มาเพื่อขอร้องท่านเป็นครั้งสุดท้าย

อีกไม่นานข้าจะตาย ข้าไม่รู้ว่าด้วยวิธีใด แต่อีกไม่นานผู้ครอบครองก้อนแห่งโมหะนั้นต้องกำจัดทุกคนที่ขวางทาง ข้ายินยอมเป็นคนผู้นั้น เพราะข้าคือผู้ซึ่งสมควรได้รับโทษทัณฑ์ที่แท้จริง ข้าตายได้ แต่ต้องมีใครสักคนหยุดยั้งมัน ท่านรู้จักเพื่อนข้า ว่าข้าหมายถึงอะไร คนที่จะทำให้ก้อนของแม่แมคกลายเป็นเรื่องเล่าขานที่ไร้ซึ่งคนจดจำ คน

ที่จะกลบฝังกลิ่นคาวอันคลั่งให้เหลือไว้เพียงโลกใบใหม่แห่งการ
รู้แจ้ง ท่านผู้ซึ่งครอบครองความเป็นที่สุด

ได้โปรดกระทำสิ่งนั้น เพราะข้ายังคงศรัทธา...ไม่ว่าพระองค์
เป็นเจ้าของท่านหรือของข้าก็มีเมตตาต่อโลกใบนี้เช่นเดียวกัน

ลงชื่อ

จาคอบ สเปนเซอร์

"เขียนอะไรของเขาเนี่ย ภาษาประหลาดจัง" ชายหนุ่มพิมพ์
พลาจพับกระดาษเก็บ แล้วเปิดสมุดบันทึกไปที่หน้าสุดท้าย พบเพียง
โน้ตสั้นๆ ประจำวันที่ 31 มีนาคม ค.ศ. 2017 ความว่า

'เพิ่งกลับจากโบสถ์ พิธีฝังศพพ่อกับแม่ผ่านไปด้วยดี' แล้ว
ข้อความก็จบลง ไม่มีอะไรเขียนต่อจากนั้น ไม่มีคำลงท้ายเหมือนหน้า
อื่นๆ ที่น่าแปลกใจคือ ในบันทึกที่เขียนไม่เสร็จนี้ ไม่เขียนถึงเรื่อง
กล่องนมที่รินน้ำนมออกจากกล่องด้วยตัวเอง หรือมีคปากแยมบินได้
เลยสักนิด

"หรือมันเป็นเรื่องปกติ จนไม่จำเป็นต้องเขียนรีไปเล่า" ชายหนุ่ม
ครุ่นคิด ก่อนจะส่ายหน้า แล้วสอดสมุดบันทึกเก็บเข้าที่เดิม พลาจกัค
กินขนมปังในมือจนหมด จากนั้นทรุดตัวลงนั่งบนเก้าอี้ที่โต๊ะเขียน
หนังสือ เอื้อมมือไปหยิบเมาส์

หน้าจอคอมพิวเตอร์ที่คำมีคอยู่ก็สว่างขึ้น เผยให้เห็นกรอบ
ข้อความที่ต้องใส่รหัสผ่านก่อนเข้าใช้งานในหน้าหลัก

"รหัส...อะไร"

อีกครั้ง เกิดเหตุการณ์ซ้ำเดิมเหมือนกันกับตอนเขาต้องการมีค
ปากแยมและกล่องนม ทันทีที่พุดจบ แป้นพิมพ์ก็ถูกกดด้วยมือที่มอง

ไม่เห็น ป้อนรหัสลงในช่องที่กำหนด แล้วหน้าจอคอมพิวเตอร์ก็แสดงผลด้วยหน้าจอที่ใช้งานค้างไว้

'นายชื่อ เจย์ สก็อต นายแค่เป็นโรคความจำเสื่อมแบบที่หลักแล้วจะลืมเรื่องที่เกิดขึ้นก่อนหน้านี้ ไม่ต้องตกใจนะ เพราะมันน่าจะหายแล้วละ จากนั้นไปก็ใช้ชีวิตที่เหลือให้สนุกก็พอ'

ตัวอักษรสีคำขานาคิใหญ่พิมพ์ค้างอยู่บนหน้ากระดาษของโปรแกรมพิมพ์ในคอมพิวเตอร์ มันพิมพ์ไว้อย่างชัดเจนจนไม่อาจแปลความหมายเป็นอย่างอื่นได้ แม้จะยังมีเรื่องไม่เข้าใจอีกมาก แต่ก็มึนสิ่งที่น่าศรัทธาอย่างหนึ่งคือ ตอนนี้เขาแน่ใจแล้วว่าเขาชื่อ เจย์ สก็อต อยู่ในบ้านของตัวเอง เป็นโรคความจำเสื่อม และดูเหมือนตัวเขาเองจะเตรียมอะไรหลายๆ อย่างเอาไว้เพื่อรองรับปัญหานั้นแล้ว

เจย์ละสายตาจากหน้าจอคอมพิวเตอร์ไปมองโพสค์ติด พลังเพิ่มสิ่งที่เขารู้เกี่ยวกับตัวเองไปอีกอย่าง

'...และมีชีวิตอยู่ต่อไปได้อีก 666 วัน'

2

ก้อนของแม่บด

"เสียใจค้ายนะเจย์..."

นี่เป็นครั้งที่เท่าไรในช่วงสัปดาห์นี้แล้วไม่รู้ ที่เจย์ได้ยินคำคำนี้ แต่เขาก็ไม่มีเวลาบอกเล่าแก่คนเหล่านั้นซึ่งพูดกับเขาคด้วยสีหน้าและแววตาที่เศร้าเสียใจ ว่าเขาไม่ใช่ 'เจย์' คนเมื่อวาน เพราะคงจะเสียมารยาทเกินไป อีกอย่าง พวกเขาก็เหมือนจะไม่สนใจว่า เขาจะเป็นเจย์คนไหน ชายหนุ่มจึงได้แต่ยิ้มรับ

ในบันทึกประจำวันของเขา พูดถึงแต่ป่าเพนนี่ คุณป้าข้างบ้านที่สนิทกับครอบครัวเขามาตั้งแต่พวกเขาย้ายมาอยู่เมืองนี้ เจย์คนเก๋ากสนใจการอ่านมาก จึงไม่ได้สนิทกับใครเป็นพิเศษเลย บางทีนั้นอาจเป็นเพราะโรคความจำเสื่อมของเขาก็ได้ ที่ทำให้เขาไม่สานสัมพันธ์กับใครเยอะ เพราะต่อให้มี สุกท้ายเขาก็อาจจะลืมมันอยู่ดี

จากบันทึกประจำวัน เจย์เป็นโรคนี้มาตั้งแต่เด็ก แต่อาการของโรคไม่ได้เป็นอย่างที่เขาเป็นอยู่ตอนนี้ เมื่อก่อนเขาเพียงแค่ลืมเรื่องราวในบางเหตุการณ์ นั่นทำให้เจย์เริ่มจดบันทึกประจำวันจนเป็นนิสัย ดังนั้นโรคความจำเสื่อมของเขาก็ไม่ส่งผลต่อการเรียนมากนัก จน

กระทั่งเขาเรียนมหาวิทยาลัยปีสี่ เขาตื่นขึ้นมาแล้วลืมทุกอย่างที่เกิดขึ้นเมื่อวานไป นับจากนั้นชีวิตการเรียนของเขาก็ยากลำบากขึ้น แต่สุดท้ายก็เรียนจบมาได้

เจย์ดำเนินชีวิตแบบอ่านทวนความจำจากสมุดบันทึกช่วงคันบางส่วน แล้วข้ามไปอ่านช่วงชีวิตเขาในปีล่าสุดจนกระทั่งถึงเช้าของวันที่หนึ่งเมษายน วันหลังจากเสร็จงานพิธีศพของพ่อกับแม่ อาการโรคความจำเสื่อมของเจย์ก็หนักขึ้นมากที่สุด เพราะเขาลืมเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเขาไปทั้งหมด

เขาจำเรื่องของตัวเองไม่ได้ ตรงตามความหมายคือ เขาจำอะไรไม่ได้เลยจริงๆ จำไม่ได้กระทั่งว่าคุณและคุณนายสก็อตเป็นพ่อแม่และเจ้าของบ้านที่เขาอาศัยอยู่ จำไม่ได้ว่าเขาตื่นนอนขึ้นมาในห้องนอนของตัวเอง บนเตียงซึ่งเขานอนมาตั้งแต่อายุสามขวบ ที่สำคัญไม่รู้จำแม้แต่ชื่อของตัวเอง ทุกอย่างที่เขารู้เกี่ยวกับ เจย์ สก็อต ล้วนได้มาจากบันทึกประจำวันซึ่งวางเรียงอัดแน่นอยู่บนชั้นตามลำดับอายุของเขา

ทั้งที่เจย์จำเรื่องราวเกี่ยวกับตัวเองไม่ได้ แต่เขากลับรู้ว่าเมืองนี้ชื่อสการ์เล็ค เป็นเมืองท่าใหญ่ของประเทศโคมาเลีย ประเทศเล็กๆ ที่อยู่ทางตอนใต้ของทวีปยุโรป เป็นเมืองที่มีคนอยู่อย่างหนาแน่น ผู้คนสัญจรไปมาขวักไขว่ ทั้งชาวเมืองและนักท่องเที่ยว ในช่วงเวลานี้ของทุกปีจะมีงานเทศกาล รวมถึงงานแสดงความรู้พื้นฐานในการใช้ชีวิตด้านต่างๆ อย่างคึกคัก

มันน่าตลก แต่เขากลับไม่รู้สึกลก และไม่ได้นึกกลัวใดๆ หากไม่นับความทรงจำที่หายไป เขาก็ยังใช้ชีวิตประจำวันได้อย่างปกติ เรียนจบแล้ว หน้าที่การงานก็มี เงินเก็บก็มีพอประมาณเพื่อเป็นหลักประกันในชีวิต และยังได้เงินประกันชีวิตของพ่อกับแม่อีก สิ่งที่รบกวน

จิตใจเขามีเพียงอย่างเดียวคือ กระดาษโพสท์อิทสีขาวยแผ่นนั้น แผ่นที่บอกว่า เขาจะตายในอีก 666 วันข้างหน้า

สาเหตุที่ทำให้คนเราตายได้ ถ้าไม่ใช่ถูกฆ่า เกิดอุบัติเหตุ ชราภาพเกินไป ก็ต้องเป็นโรคร้าย

ในเมืองสการ์เล็ตที่มีอัตราเกิดอาชญากรรมต่ำที่สุดในประเทศนี้ เขากงไม่ตายเพราะถูกฆ่าแน่นอนในบ้านของเขามีเพียงรถจักรยานและร้านอาหารซึ่งเขากงก่อนทำงานเป็นบริกรในกะเย็นก็อยู่ห่างจากบ้านเขาเพียงเดินไปถึงในสิบห้านาที โดยเดินไปตามถนนสายเล็กๆ ที่มีเพียงรถจักรยานแล่นผ่านได้ การตายด้วยอุบัติเหตุจึงตัดไปได้เลย ส่วนเรื่องแก่ตายเองก็ยิ่งห่างไกลมาก

ดังนั้นสาเหตุการตายของเขากงจึงเหลือเพียงอย่างเดียวคือ เขาอาจเป็นโรคร้าย และเจ้าโรคนั้นอาจเกี่ยวข้องกับเรื่องที่เขาจำตัวเองไม่ได้ด้วยก็ได้

'ร่างกายของคุณแข็งแรงดี นอกจากโรคความจำเสื่อมที่เป็นอยู่ก่อนแล้ว ก็ไม่มีปัญหาอื่น การที่ครั้งนี้มีอาการหนักกว่าทุกครั้ง... อาจเกิดจากความเครียดทางจิตใจก็ได้'

หมอประจำตัวของเจย์สันนิษฐานอย่างนั้น แต่เขากงต้องการให้แน่ใจยิ่งขึ้น เจย์จึงต้องหาข้อมูลของคนที่มีอาการคล้ายๆ กับเขาในอินเทอร์เน็ตเพิ่มเติม ทำให้รู้ว่าหมอพยายามพูดเพื่อรักษาน้ำใจคนไข้อย่างมากแล้ว

ในความเป็นจริง การเป็นโรคความจำเสื่อมไม่ได้หมายความว่าอะไรก็ได้ การลืมอะไรบางอย่างไปมักจะมีสาเหตุมาจากรอยโรคในสมอง เช่น สมองส่วนของความทรงจำระยะสั้นถูกทำลาย คนไข้ก็จะจำเรื่องที่เกิดในช่วงก่อนหน้านั้นไม่นานไม่ได้

ความเครียดทางจิตใจ หรืออีกนัย คือโรคที่เขาเป็นเกิดจาก

จิตใจของเขาเอง พุคให้เข้าใจง่ายขึ้นคือ เขาเป็นโรคจิตเวชชนิดหนึ่ง ซึ่งไม่ได้ส่งผลกระทบต่อคนอื่น และไม่ได้ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตของเขา ด้วย มันก็แค่ความทรงจำหายไป เขายังทำงานได้ เข้าสังคมได้ แต่ กระนั้นเขาก็ยังสงสัย ว่าเขา...เครียดอะไร

'แล้วโรคนี้สามารถรักษาหายไหมครับ'

'ตามหลักการคือ ต้องค้นหาสิ่งที่ทำให้คุณเครียด แล้วกำจัด สาเหตุที่ทำให้เครียดนั้นออกไป ความทรงจำก็จะกลับมา การได้อยู่ ในที่ที่คุ้นเคยจะทำให้ความทรงจำกลับมาเร็วขึ้น คังนั้น...'

เจย์ไม่ได้ใส่ใจคำอธิบายของหมอและการนัดหมายในตอนท้าย นัก เขารู้สึกว่า คงไร้ประโยชน์ที่จะไปพบแพทย์ทั้งที่ร่างกายของเขายังแข็งแรง หากความเครียดทำให้ความทรงจำของเขาหายไป แสดงว่ามันทำหน้าที่รักษาให้เขาแล้ว ตอนนี้เขาไม่มีความเครียดหลงเหลืออยู่เลย บางที นี่อาจเป็นผลของการกำจัดความเครียดที่ดีก็ได้ หาก เขายังไปจุกค้ำยมันขึ้นมาอีก เขาอาจต้องเปลี่ยนตัวเองจากคนไข้วความจำเสื่อมไปเป็นคนไข้โรคซึมเศร้าแทน

"...ฉันเพิ่งกลับจากพักร้อนเลยไม่ได้ไปงานศพพ่อแม่เลย" รุ่นพี่ที่ทำงานกะเดียวกันเอ่ยขึ้น พลังไถ้ไม้ถูพื้นผ่านเขาไป เจย์ทำงานอยู่ในร้านอาหารชื่อดังของเมือง ทำหน้าที่เป็นบริกรในช่วงเวลา 16.00 - 20.00 น. ตั้งแต่วันจันทร์ถึงวันเสาร์ มันเป็นงานที่ดี ทำให้เขาค่อยๆ เข้าใจความเป็น เจย์ สก๊อต ผ่านการพบปะผู้คนทีแวะเวียน มาทักทาย

"ไม่เป็นไรครับ" เจย์ตอบ พลังไถ้ไม้ถูพื้นต่อ

"จะสี่ทุ่มแล้ว เหนื่อยเป็นบ้า วันนี้ลูกค้าโคตรเยอะ กว่าจะเก็บร้านเสร็จ ตากก็แทบจะปิดแล้ว" รุ่นพี่ซึ่งเพิ่งแสดงความเสียใจกับเขา พุดพลังคว้าวางน้ำเดินนำเขาไปยังห้องเก็บอุปกรณ์ทำความสะอาด

"โชคดียังนะครับ"

"หือ? โชคดี? โชคดีที่มีลูกค้าเยอะอะนะ"

เจย์อ้าปากค้าง เพราะมันเป็นคนละความหมายกับที่เขาจะสื่อให้อีกฝ่ายเข้าใจ แต่ถ้าพูดความจริงไป ก็คงต้องอธิบายกันยาว เจย์เลยไหลตามน้ำ

"ลูกค้าเยอะก็หมายความว่าจะได้ทิปเยอะ ไม่ดีหรือครับ"

"มันก็ดี กลับจากเที่ยวนี้หมดชุดเลยอะ อะไรที่ได้เงินก็ทำหมดแหละ"

เจย์ยิ้มรับ แล้วเดินไปเปลี่ยนชุดในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า ไม่นานเขากับเพื่อนร่วมงานก็เดินออกทางประตูหลังร้านเพื่อกลับบ้าน

"แล้วนายจะไปเมื่อไร"

"ไปไหนครับ" เจย์ถามขณะทำหน้าที่ รุ่นพี่มองหน้าเขาอย่างไม่เข้าใจเช่นกัน

เจย์จึงเพิ่งนึกได้ว่าเขาคนก่อนหน้าที่จะตื่นขึ้นได้ยื่นใบลาออกไว้ ด้วยเหตุผลว่าได้งานใหม่ที่เมืองวิซซอร์ ฉะนั้นเขาจะทำงานที่ร้านอาหารแห่งนี้ถึงแค่วันที่สิบเมษายนเท่านั้น

"...อ้อ มีนัดสัมภาษณ์วันที่สิบสาม ก็ว่าจะนั่งรถประจำทางรอบเช้าของวันนั้นไปวิซซอร์เลย"

"น่าอิจฉาซะมด ได้ข่าวว่าที่รूमที่นั่นหรรุมมากเลยนะ เงินน่าจะดีด้วย นายโคตรโชคดีที่สมัครแล้วคิด"

"แต่จะผ่านสัมภาษณ์หรือเปล่า มันก็อีกเรื่องนะครับ" เจย์ตอบอย่างถ่อมตัว

ใจจริงเขาอยากทำงานในร้านเดิม เพราะคงจะดีกว่าหากเขาได้อยู่ในสภาพแวดล้อมเดิมๆ อย่างหม่อว่า แต่ทุกอย่างจัดเตรียมไว้แล้ว ทั้งใบสมัคร ทั้งการนัดสัมภาษณ์ ตัวรถประจำทาง ที่สำคัญ หาก

เขาไม่ออกเดินทางในวันที่เขาคงนึกตั้งใจไว้ เขาก็ไม่มีบ้านในเมืองนี้ให้อยู่แล้ว

"ผ่านอยู่แล้วละ ทางโน้นเสนอที่พักให้ด้วยไม่ใช่หรอ แล้วบ้านที่นั่นล่ะ ทำยังไง ปล่อยเช่า?"

เจย์พยักหน้า "ครับ ดูเหมือนจะมีชาวต่างชาติที่เกษียณอายุมาขอเช่านะ ให้ราคาคิดพอควร เห็นว่าจะมาкупบ้านเร็วๆ นี่"

"เขาเช่ากี่ปี"

"ป่าเพนนี่บอกว่า เขาอยากทำสัญญาสามปี คงต้องรอดูหลังจากที่เขามาкупบ้านแล้วอีกที" เจย์ตอบ พลางนึกว่าเขาต้องไม่ลืมฝากกุญแจบ้านไว้กับป่าเพนนี่ที่อยู่ข้างบ้าน ซึ่งมีไมตรีจิตคอยดูแลเขาทุกอย่างตลอดช่วงสัปดาห์ที่มันงนี่

หญิงชราคนนั้นแทบจะร้องไห้โฮตอนเขาบอกว่า เขาจำเรื่องราวของตัวเองไม่ได้เลย เธอจึงช่วยดูแลเขา ทั้งเรื่องอาหารการกิน และการปรับตัวด้านต่างๆ พอผ่านไปสัปดาห์หนึ่ง ทุกอย่างก็เริ่มชัดเจนขึ้น จนเขาออกไปทำงานได้

ทุกอย่างชัดเจนขึ้น ยกเว้น...เรื่องของตัวเอง

"งั้นก็โชคดีแล้วกัน เจอกันพรุ่งนี้"

"บายครับ" เจย์ตอบพร้อมโบกมือลา แล้วเดินต่อไป และล้วงกุญแจในกระเป๋าออกมาเมื่อมองเห็นแนวรั้วบ้าน

"อ้าว เจย์ กลับมาพอดีเลย" เสียงทักของป่าเพนนี่ดังมาจากอีกฝั่งของรั้วบ้าน

"ครับป่า ป่าออกจากบ้านมาทำไมคึกๆ ครับ"

"มารอเรานั่นแหละ เห็นว่าใกล้เวลากลับบ้านแล้ว จะมาบอกว่า ป่าทำอาหารใส่ไว้ให้ในตู้เย็นนะ เอามาอุ่นกินเสีย คึกๆ จะได้ไม่หิว"

เจีย้มักกว้างแล้วตอบว่า "ขอบคุณครับป้า ถ้าผมไปวิชชอร์กง คิคถึงป้าแม่เลย"

"จ๋า คิคถึงก็กลับมาเยี่ยมสิ ถ้าวันหยุดยาวป้ากับลุงอาจจะไปเยี่ยมนะ คิคแล้ว ไปพักเถอะ ผันคินะ..."

รอยยิ้มของเจีย้ค้างไปชั่วขณะหนึ่ง หญิงชราจึงเพ็งรู้ตัวและ ยกมือปิดปากอย่างเสียใจที่ไม่ควรพูดแบบนั้น แต่เจีย้ทำเป็นไม่สนใจ ขณะเอ่ยลาเบาๆ พร้อมกับเดินเข้าบ้านไป

ไฟที่หน้าประตูเปิดทันทีเมื่อมีคนเดินผ่าน แล้วดับลง เจีย้เดิน ผ่านทางเดินมืดๆ ไปยังห้องครัว ก่อนจะกดสวิตช์เปิดไฟ เขายังไม่หิว แต่ไม่อยากให้ป้าเพนนี่เสียใจ จึงเปิดตู้เย็น หยิบกล่องอาหารมาตัด แบ่งใส่จานเพียงเล็กน้อย แล้วนำไปอุ่นในไมโครเวฟ ก่อนจะเดินขึ้น ไปชั้นสองเพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้า ลงมาอาบน้ำ แล้วเดินไปยกอาหารที่อุ่น เสร็จออกมา คำนั่งในตู้เย็นเดินถือไปนั่งบนโซฟาในห้องนั่งเล่น แล้ว หยิบรีโมทโทรทัศน์มากดเปิดเลือกช่องรายการรอบคึก

เสียงโทรทัศน์ดังขึ้น เจีย้ยกขาขึ้นมานั่งขัดสมาธิบนโซฟา เอา จานอาหารวางไว้บนหน้าขา แล้วเริ่มตักอาหารกิน กลางคึกที่ทุกอย่าง ค่อยๆ เงียบลง แต่คำกิ้นอันยาวนานของเขาเพิ่งเริ่มต้น

'...กว่าจะเก็บร้านเสร็จ ตากก็แทบจะปิดแล้ว' เสียงของรุ่นพี่ คังขึ้นในหัว

มันไม่ใช่เรื่องทิปหรือที่เขาคิดว่ารุ่นพี่โชคคิ

'ผันคินะ'

คำพูดที่แสนธรรมดาสำหรับทุกคนก่อนเข้านอน นำเสียคาย สำหรับเขามันคงไม่จำเป็น เพราะนอกจากความทรงจำแล้ว 'การนอน' คืออีกหนึ่งสิ่งที่หายไป นับตั้งแต่วัน...ที่เขาตื่นขึ้นมา

เสียงโทรทัศน์ยังคงดังอยู่ เจย์นั่งมองหน้าจอโทรทัศน์ไปอย่าง
 ไร้จุดหมาย กระทั่งรู้สึกว่่าหิวน้ำ เขาจึงเปล่งเสียงพูดว่า
 "หิวน้ำ"

เสียงตู้เย็นเปิดดังขึ้น ตามด้วยเสียงน้ำไหลกระทบแก้ว ไม่นาน
 น้ำสะอาดแก้วหนึ่งก็ลอยมาอยู่ตรงหน้าเขา หลังผ่านหนึ่งสัปดาห์ของ
 การปรับตัวไป มีอีกอย่างที่เขาสนใจคือ ไม่เผลอพุดหรือทำสิ่งเหล่านี้
 ต่อหน้าคนอื่น พร้อมๆ กับเรียนรู้พลังประหลาดว่า จะเกิดขึ้นเมื่อเขา
 ต้องการอะไรสักอย่าง โดยทุกครั้งก็มักจะต้องเกี่ยวข้องกับ ความ
 จำเป็นต่อร่างกายของเขา และมีคำสั่งที่จำเพาะประกอบ

ในอินเทอร์เน็ตเรียกสิ่งนี้ว่า พลังจิตหรือเวทมนตร์ ซึ่งไม่ว่าจะ
 เป็นอะไร มันก็ทำให้ชีวิตยามคำค้นของเขาดูไม่น่าเบื่อจนเกินไป

"ลองหาข้อมูลเรื่องนั้นต่อดีกว่า" เจย์พิมพ์ ก่อนจะหันไปคว้า
 โน้ตบุ๊กที่เขาย้ายมันจากห้องนอนลงมาวางไว้ตรงโต๊ะรับแขก ชาย
 หมุ่นเปิดฝาโน้ตบุ๊ก ขณะเป็นพิมพ์รวิรรหัสผ่านด้วยตัวมันเอง ไม่นาน
 หน้าจอก็ปรากฏเว็บไซต์สำหรับค้นหา

เจย์คว้ารีโมตเพื่อเบาเสียงโทรทัศน์ลง ก่อนจะหันกลับมาดู
 หน้าจอโน้ตบุ๊กอีกครั้ง

หลังจากช่วงแรกที่ใช้เวลาตอนกลางคืนไปกับการอ่านบันทึก
 ของตัวเอง ตามด้วยค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับเมือง การใช้ชีวิตทั่วไป และ
 สถานที่ทำงานใหม่ของเขาจนมากพอ เขาจึงเริ่มศึกษาเกี่ยวกับคนที่
 มีพลังเหมือนเขา แต่ข้อมูลที่ไ้ก็ไม่มีประโยชน์กับเขาเท่าใดนัก บาง
 อย่างเหมือนเป็นความเชื่อมงาย บางอย่างก็ดูเป็นวิทยาศาสตร์จำ
 แต่เพราะค้นหาจากคำสองคำนั้นจึงได้ข้อมูลมาให้อ่านมากมาย เขา
 จึงคิดว่า อ่านๆ ไปเถอะ ถ้าอ่านหมดก็คงมีสักอันที่เข้าท่า

สิ่งที่น่ายินดีอีกอย่างคือ เมื่อเจย์เริ่มอ่านเรื่องในอินเทอร์เน็ต

เขาพบว่านอกจากภาษาอังกฤษ เขายังใช้ภาษาอิตาลี และฝรั่งเศสได้ดี แถมยังพออ่านภาษาละตินได้บ้างเวลาที่มีข้อความเหล่านั้นโผล่มา เขาเลยใจชื้นขึ้นมาหน่อย ว่าสมองไม่ได้เอาทุกอย่างไปจากเขาเสียทีเดียว อย่างน้อยสิ่งที่เขาฝากเพียรรำเรียนจนจบมาได้ ก็ยังซ่อนอยู่ในหัวซึ่งว่างเปล่าอยู่ตอนนี้

"เว็บนี้ก็เป็นแค่เรื่องสยองขวัญเท่านั้น ลองเปลี่ยนคำศัพท์ใหม่ดีกว่า อืม...โอโย เป็นเว็บไซต์เดิมๆ อีกละ"

เจย์ลองเปลี่ยนคำค้นหา เปลี่ยนเว็บไซต์ที่ใช้ค้นหา แล้วตามคิดลึกลงที่น่าสนใจไป จนกระทั่งไปชะงักอยู่กับคลิปในยูทูปซึ่งเป็นสารคดีเชิงประวัติศาสตร์

"Witch's Hunter Bible"

ตอนแรกเจย์เกือบจะกดผ่านแล้ว เพราะสารคดีนี้น่ากลัวมากกว่าน่าสนใจ เมื่อไรที่พูดถึงการล่า สิ่งที่ตามมาย่อมเป็นความตายอยู่แล้ว แต่ขณะเขาจะกดปิด ก็ได้ยินคำพูดในสารคดีซึ่งทำให้เขาต้องชะงักงันไป

"*Malleus Maleficarum* ค้อนของแม่แม่มด เขียนโดย ไฮน์ริค เกรเมอร์ และ จาคอบ สเปิร์นเจอร์"

ในความทรงจำของเขาที่มีอยู่เพียงน้อยนิดนั้น คำว่า 'ค้อนของแม่แม่มด' และ 'จาคอบ สเปิร์นเจอร์' เป็นสองคำที่อยู่ในความทรงจำแรกๆ ของเขาก็ว่าได้

"กระดาศคำแปลในซองจดหมายนั้น" เจย์พิมพ์ ก่อนจะยกโน้ตบุ๊กลงจากคอก เพื่อลงไปเอาซองจดหมายซึ่งใส่กระดาศคำแปลของจดหมายฉบับหนึ่งซึ่งร่วงลงมาจากสมุดบันทึก แต่เขาคิดมันก็ลอยมาอยู่ตรงหน้า เจย์รีบกดหยุดคลิป จากนั้นเปิดจดหมายอ่านอีกครั้ง

"ใช่ บังเอิญเกินไปไหม" เจย์ละสายตาจากกระดาศ แล้วเปิด

คลิปปั้นคู่ต่อ จากนั้นเปิดคูคลิปปที่เกี่ยวข้อง รวมถึงข้อมูลต่างๆ ที่พอจะหาได้ จนได้ความว่า

ค้อนของแม่มด เขียนขึ้นใน ค.ศ. 1486 โดย ไฮน์ริค เกรเมอร์ และตีพิมพ์ครั้งแรกใน ค.ศ. 1487 ซึ่งเป็นช่วงเวลาหลังจาก โยฮันน์ กูเทินแบร์ก พัฒนาเทคโนโลยีตัวพิมพ์ถอดได้ขึ้นมาใช้ในยุโรป ทำให้การพิมพ์ย่นระยะเวลาไปจากเดิมมาก ประมาณสามสิบกว่าปี

ในยุคนั้นไม่ใช่ใครอยากพิมพ์หนังสือก็จะพิมพ์ได้ ไฮน์ริคใช้เส้นสายในวงการสิ่งพิมพ์จนพิมพ์หนังสือ *ค้อนของแม่มด* ซึ่งเขียนด้วยภาษาละติน หนาสองร้อยหกสิบห้าหน้า จำนวนสามร้อยเล่ม โดยเนื้อหาของหนังสือเล่มนี้ ประกอบด้วยสามส่วน

ส่วนที่หนึ่ง พูดถึงการมีอยู่ของเวทมนตร์และแม่มด

ส่วนที่สอง เป็นคู่มือการค้นหาและสอบสวนแม่มดด้วยตัวเอง

และส่วนที่สาม คือวิธีการจัดการหรือบทลงโทษผู้ที่ถูกระบุว่าเป็นแม่มด

ทั้งที่คนสมัยนี้มองว่าเรื่องแม่มดและเวทมนตร์เป็นเรื่องไร้สาระ แต่ *ค้อนของแม่มด* กลับเป็นหนังสือที่ทรงอำนาจมาก ไม่ใช่แค่เพียงเพราะคนในยุคนั้นชอบเอาเรื่องเหนือธรรมชาติมาอธิบายเหตุการณ์ที่พวกเขาไม่รู้ แต่มันน่าเชื่อถือมากขึ้น เมื่อผู้เขียนได้นำสาส์นอนุญาตของพระสันตะปาปามาพิมพ์ไว้ในหน้าแรกของหนังสือ

สาส์นของพระสันตะปาปาฉบับนั้นได้ระบุให้ ไฮน์ริค เกรเมอร์ และ จาคอบ สเปรนเจอร์มีอำนาจไต่สวนคดีความแม่มด แม้ภายหลังจะพิสูจน์ว่า สาส์นนี้อาจเป็นสาส์นที่ไฮน์ริคได้รับมาก่อนจะเขียนหนังสือเล่มนั้น แต่เขาก็แกล้งนำมาแทรกไว้ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้คนที่หนังสือเล่มนี้ตีพิมพ์ออกไป คนอ่านจำนวนมากเข้าใจว่า เรื่องราวอันไม่มีเหตุผลนี้น่าเชื่อถือ จนตีพิมพ์หนังสือเล่มนี้ซ้ำสี่สิบครั้งในช่วง

ค.ศ. 1487-1520 และอีกอย่างน้อยสิบหกครั้งในช่วง ค.ศ. 1574-1669 แม้จะมีประกาศจากที่ประชุมคาทอลิกขึ้นเป็นหนังสือต้องห้ามในภายหลังแล้วก็ตาม

แม้จะมีชื่อ จาคอบ สเปิร์นเจอร์ปรากฏอยู่ในสาส์น และเป็นผู้เขียนคำนำของหนังสือ แต่ชื่อของ จาคอบ สเปิร์นเจอร์เพิ่งเพิ่มเข้าเป็นผู้เขียนร่วมใน ค.ศ. 1519 ภายหลังจากที่จาคอบตายไปแล้วถึงยี่สิบสี่ปี หรือสามสิบสามปีหลังจากตีพิมพ์หนังสือขึ้นครั้งแรก การใส่ชื่อของจาคอบเข้าไปในตอนหลังยังเป็นข้อถกเถียงของนักวิชาการทั่วโลก เพราะนักวิชาการหลายคนเชื่อว่า ไฮน์ริคให้จาคอบเขียนเพียงคำนำเท่านั้น อาศัยชื่อจาคอบซึ่งเป็นมหาบัณฑิตแห่งมหาวิทยาลัยโคโลญจน์เป็นใบเบิกทางให้ได้มาซึ่งหนังสือรับรอง และภายหลังยังถกเถียงกันอีก ว่าหนังสือรับรองนั้นน่าจะถูกลอมแปลงขึ้นเช่นกัน

จากข้อมูลประกอบหลายๆ แหล่งที่ออกมาในทิศทางเดียวกัน เจย์จึงอยากรู้ว่าหนังสือเล่มนั้นมีเนื้อหาอย่างไร เขาควานไพล่หนังสืออิเล็กทรอนิกส์ฉบับที่แปลเป็นภาษาอังกฤษมาอ่านคร่าวๆ แล้วคิดว่าคนเขียนหนังสือเล่มนี้อาจมีจิตไม่ปกติ เพราะสิ่งที่เขียนไม่สมเหตุสมผลหลายจุด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการติดต่อกับซาตาน การค้นหาแม่แมดด้วยทัณฑ์ทรมาน รวมถึงการสำเร็จโทษที่โหดร้ายทารุณ จนไม่น่าจะนำไปใช้เป็นหลักฐานหรือเป็นบทบัญญัติในการพิจารณาคดีได้ แต่มันก็เกิดขึ้นแล้วในโลกสมัยยุคกลาง โดยมีผู้บริสุทธิ์จำนวนมากเป็นเหยื่อ

นักวิชาการมากมายพยายามวิเคราะห์ถึงเหตุผลที่หนังสือเล่มนี้ถูกนำไปใช้เป็นคู่มือตามล่าแม่มดอย่างกว้างขวางในยุโรปยุคกลาง และแพร่ขยายไปยังเกาะอังกฤษ มีหน้าซ้ำยังขำมทะเลไปยังดินแดนใหม่อย่างทวีปอเมริกาด้วย ส่วนใหญ่สรุปว่า คนในยุคนั้นใช้ความเชื่อ

เกี่ยวกับแม่แมคเป็นเครื่องมือทำร้ายคนไม่มีทางสู้ ชัดผลประโยชน์
แย่งชิงอำนาจระหว่างลัทธิความเชื่อ และปัจจัยสำคัญที่ทำให้ทุกอย่าง
ทวีความรุนแรงมากขึ้นก็คือ ความรู้ทางวิทยาศาสตร์ซึ่งจะเป็น
เครื่องมือพิสูจน์เหตุการณ์ที่ผู้คนเข้าใจว่า สิ่งที่ยอธิบายไม่ได้ต่างๆ นั้น
ไม่ได้เกิดจากเวทมนตร์ เพิ่งถือกำเนิดบนโลกนี้ไม่นาน

ผู้คนต่างหวาดกลัวคนฉลาดซึ่งรู้ในสิ่งที่คนส่วนใหญ่ไม่รู้ ยังมี
คนไม่รู้อะไรเลย ความหวาดกลัวก็จะเพิ่มมากขึ้น ไม่นานพวกเขาก็
เริ่มรวมกลุ่มกัน และหาวิธีจัดการกับความกลัวนั้น ยุคล่าแม่แมคเกิด
ขึ้นก่อนหนังสือ *ค้อนของแม่แมค* จะตีพิมพ์หลายปี แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้
ว่า หนังสือเล่มนั้นยิ่งทำให้การล่าแม่แมคแพร่กระจายอย่างรวดเร็วและ
ขยายวงกว้างยิ่งขึ้น

ประมาณการกันว่าตลอดช่วงสองร้อยห้าสิบปี หลังจาก *ค้อน
ของแม่แมค* แพร่กระจายไปทั่วยุโรป มันได้คร่าชีวิตผู้บริสุทธิ์ใน
ยุโรปราวหกหมื่นคน ช้ำร้ายกว่านั้น คือมันฝังรากลึกของความเชื่อไว้
ในสังคมโลกเป็นวงกว้าง ว่าแม่แมคคือผู้รับใช้ของปีศาจ เป็นร่างทรง
ของสิ่งชั่วร้ายที่ต้องกำจัดทิ้ง ด้วยหนังสือเล่มนั้นถูกใช้เป็นเอกสาร
อ้างอิงในการสำเร็จโทษผู้ถูกกล่าวหาในความผิดซึ่งการพิจารณาคดี
โดยปกติทำไม่ได้ ทำให้มีคนตายมากกว่าหนึ่งล้านคนทั่วโลก

กรู๊กรู๊!

เสียงกระดิ่งรถจักรยานที่วิ่งผ่านหน้าบ้านทำให้เจย์เงยหน้าจาก
จอคอมพิวเตอร์ พลังถอนหายใจยาวอย่างหนักหน่วง

'ข้อมูลเหล่านี้ช่างน่าหดหู่! เติบโตด้วยสิ่งที่ไม่ควรเกิดขึ้นใน
สังคมมนุษย์ และยิ่งไม่ควรเป็นสิ่งที่มนุษย์กระทำต่อกัน'

นี่คือตลกร้ายที่สุดในประวัติศาสตร์ หากพวกนักล่าแม่แมคเหล่า
นั้นเจอกับแม่แมคหรือผู้มีพลังจริงๆ เจย์คิดไม่ออกเลยว่า แค่การเผา

ไฟหรือแว่นคอกจะฆ่าคนที่มืพลังมากจริงๆ ได้อย่างไร

"เอาแค่ตะคว หรือจับกุมพวกเขาให้ได้ก่อนดีกว่า" เจย์พืมพ่า แล้วเหลือบมองกระดาศที่วางอยู่ข้างตัว พลังคลี่จดหมายแปลฉบับนั้นออกอ่านจนจบอีกรอบ แล้วเพ่งมองวันที่ซึ่งระบุอยู่ในจดหมายตามประวัติ จาคอบ สเปนเซอร์ตายอย่างกะทันหันที่เมืองสตราสบูร์ก ใน ค.ศ. 1495 ทุกอย่างดูลงตัวอย่างประหลาด แต่เจย์ก็ยังไม่อยากเชื่อ ว่าจดหมายในมือเขาจะเป็นของจริง

"ถ้านี่คือส่วนที่แปลมา แล้วจดหมายฉบับจริงอยู่ที่ไหน"

หากจดหมายฉบับนี้เขียนขึ้นโดยจาคอบคนนั้นจริง เรื่องนี้ก็น่าสนใจมาก ไม่ว่า ไฮน์ริค เกรเมอร์จะรู้หรือเปล่า ว่าสิ่งที่เขาเขียนมันฆ่าคนที่มืพลังเหนือธรรมชาติไม่ได้ แต่จาคอบคนนี้ต้องรู้แน่ แกมเขายังรู้ด้วยว่า จะให้ใครมาแก้ไขปัญหาที่เขาก่อ

"แต่ 'วิท' เป็นใครล่ะ...เอาเถอะ เข้าแล้วออกไปวิ่งยืดเส้นยืดสายหน่อยดีกว่า"

เจย์ตัดใจปิดคอมพิวเตอร์ เขาเดินขึ้นไปบนห้องนอนเพื่อเก็บของจดหมาย ขณะเดินผ่านกรอบรูปที่ตั้งเรียงรายไว้บนชั้นก็เตือนตัวเองว่า คงถึงเวลาเก็บบ้านเพื่อเตรียมรอรับผู้เช่าแล้ว

เมื่อเดินเข้ามาในห้องนอน และพบกับกองหนังสือที่เขาหยิบแยกกองๆ เอาไว้ เจย์เลยนึกได้ว่ามีหนังสือสามเล่มที่เขาต้องเอาไปคืนห้องสมุดประจำเมือง ชายหนุ่มเดินไปหยิบพวกมันมาใส่กระเป๋าเป้ แล้วถือคีมือลงไปยังชั้นล่างพร้อมกับชุดวิ่งออกกำลังกาย เขาเปลี่ยนเส้นทางวิ่งวันนี้ในหัว พลังพืมพ่าว่า

"ถ้าไปแถวนั้นก็วิ่งผ่านงานเทศกาลผลไม้เลยแล้วกัน"

3

คนแปลกหน้า

งานเทศกาลผลไม้ในเช้าวันอาทิตย์คึกคักมีชีวิตชีวาว่า
ทุกวัน ทั้งผู้คนในเมือง ทั้งนักท่องเที่ยวและขาประจำพากัน
ออกมาจับจ่ายใช้สอยกันเนืองแน่น แม้ค้าสดแลกแลกกันกระหน้า
จนคนรุ่มล่อมแน่นขนัด เพราะอีกไม่กี่วันงานเทศกาลจะหมดลง ทำให้
บางร้านที่ป้อปมากถึงกับมีคนต่อแถวยาวมาถึงถนน จนเจย์ต้องหลบ
มาวิ่งอีกทาง ก่อนจะข้ามถนนแล้ววิ่งตรงไปยังทางเข้าห้องสมุดประจำ
เมืองซึ่งเปิดทุกวัน แต่วันอาทิตย์จะเปิดแค่ครึ่งวันเช้า

ชายหนุ่มวิ่งออกจากบ้านเลียบไปตามชายหาด ก่อนจะวิ่งเข้า
เมือง กะเวลาวิ่งให้ไปถึงห้องสมุดพอดีกับเวลาที่พนักงานห้องสมุดมา
เปิดประตู

"เข้าได้หรือยังครับ" เจย์ถามหญิงวัยกลางคนสวมชุดกระโปรง
ลายดอกไม้สีสดใส

"ได้เลยจ๊ะ ไม่ได้เจอกันเป็นสัปดาห์เลย คงจะยุ่งละสิ แต่เห็น
โบก่าบอกว่าเธอกลับไปทำงานได้แล้ว เสียใจด้วยนะจ๊ะ"

"ขอบคุณครับ คุณแคโรล พอดีเพิ่งเจอว่ามีหนังสือค้างส่งอยู่

ไม่รู้ต้องเสียค่าปรับเท่าไร" เจย์พูดพร้อมกับเดินตามแคโรลไปจนถึง
เคาน์เตอร์สำหรับยืมและคืนหนังสือ เขายืนรอสายอดทนให้เธอเดิน
เข้าไปด้านในเพื่อเปิดคอมพิวเตอร์

"ไม่เป็นไรหรอกจ๊ะ ฉันรู้ว่าเธอยังอยู่เลยต่ออายุหนังสือไปให้
แล้วจะได้ไม่เสียค่าปรับ ส่งมาสิจ๊ะ"

เจย์ส่งหนังสือให้ แล้วยืนมองแคโรลใช้เครื่องอ่านบาร์โคดอ่าน
โคดของหนังสือแต่ละเล่ม พลังเย้ยโดยไม่มองหน้าเจย์ว่า

"เออ หนังสือที่เธอทำเรื่องขอให้ทางห้องสมุดยืมจากห้องสมุด
มหาวิทยาลัยโคมาเลยนะ มาถึงแล้วนะจ๊ะ เคียวนิดไปเอามาให้"

"เอ่อ...ครับ" เจย์รับคำทันที ไม่ว่าหนังสืออะไรที่เขาคนก่อน
หน้าเขาจะคืนทำเรื่องขอเอาไว้ เขาก็ไม่เกียจที่จะรับมันไว้หรอก

'อย่างน้อยคืนนี้ก็มิอะไรให้ทำฆ่าเวลา'

"นี่จ่ะ เล่มนี้ต้องคืนภายในวันที่สิบเมษายนจ่ะ เพราะต้องใช้
เวลาทำเรื่องส่งคืนให้มหาวิทยาลัยอีก"

เจย์รับหนังสือเล่มขนาดพอคีมือมา หน้าปกมีตราสัญลักษณ์
เป็นตัวอักษรที่ดัดแปลงจากอักษรรูน² หรือยู

² อักษรรูน (Rune) หรืออักษรฟูทาร์ก (Futhark) ไม่ใช่ภาษาพูด แต่เป็นตัวอักษรที่
ใช้กันในยุโรปโบราณ โดยเฉพาะในประเทศอังกฤษ แดสแกนดิเนเวีย ไอซ์แลนด์ เรา
อาจเห็นอักษรรูนอยู่ในหลากหลายภาษา ตัวอักษรอาจคล้ายคลึงกัน แต่วิธีใช้แตกต่างกัน
ไม่ทราบต้นกำเนิดของอักษรรูนแน่ชัด พบครั้งแรกประมาณ ค.ศ. 3 บนกำแพงหินและ
อาวุธโบราณ ด้วยลักษณะที่เป็นเหลี่ยม ทำให้มีข้อสรุปว่า ตัวอักษรรูนเป็นภาษาที่คิดขึ้น
มาเพื่อใช้ในการสลัก ไม่ใช่การเขียน นักเทววิทยาเชื่อว่าผู้ประดิษฐ์อักษรรูนคือ เทพโอดิน
ผู้ซึ่งล่วงรู้ทุกสรรพสิ่งบนโลก แล้วค้นพบว่าวันหนึ่งตัวเองต้องตาย จึงคิดประดิษฐ์ตัวอักษร
เพื่อเก็บกักความรู้ทั้งหมดเอาไว้ ดังนั้นจึงมีคนเชื่อว่า อักษรรูนเป็นอักษรซึ่งได้จากความ
ตายของเทพโอดิน เป็นสัญลักษณ์ศักดิ์สิทธิ์ จึงมักจะเห็นอักษรนี้ในศาสตร์ที่เกี่ยวกับ
เวทมนตร์และพิธีกรรม

" 'เกลศราบอค' คู่มือเวทมนตร์แห่งไอซ์แลนด์" เจย์อ่านชื่อหนังสือแล้วนึกได้ว่าตอนที่แยกหนังสือในห้อง หนังสือส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับเวทมนตร์และภาษาโบราณเหมือนกัน ดูเหมือนเขาคงจะสนใจสิ่งลึกลับแบบนี้มากเป็นพิเศษ รวมไปถึงพลังเหนือธรรมชาติที่เขาสัมผัสมาสักพักแล้ว

"จริงๆ เคียวนี่ไม่ค่อยมีใครยืมหนังสือข้ามห้องสมุดแล้วนะ คาว์โนลคอ่านแบบอีนุกกันหมด"

เจย์เงยหน้าจากหนังสือ แล้วยิ้มรับ "แต่อ่านหนังสือมันให้อารมณ์ที่ดีกว่านะครับ"

"ใช่ไหมล่ะ ฉันคงคิดถึงเธอ หากเธอย้ายไปทำงานที่วิซซอร์แล้ว"

"เช่นกันครับ ผมจะออกเดินทางวันที่สิบสาม ยังไงจะเอาหนังสือมาคืนก่อนไปแน่นอนครับ" เจย์ยืนยันหนักแน่นเพราะเชื่อว่าตัวเองจะต้องอ่านจบภายในคืนนี้แน่นอน

บรรณารักษ์ยิ้มกว้าง พลังโบกมือให้เจย์ที่เอ่ยขอตัวเบาๆ ชายหนุ่มสอดหนังสือเข้ากระเป๋าเป้ แล้วเดินไปตามทางออกจากห้องสมุด เขารู้สึกเหมือนมีใครสักคนมองเขาอยู่ เลยหันไปมองด้านหลัง แต่ไม่พบใครนอกจากแคโรลซึ่งเข็นรถหนังสือที่ได้รับคืนออกจากเคาน์เตอร์

'คิดไปเองละมัง' เจย์คิดพลาทหมุนตัวกลับ โดยไม่รู้เลยว่าเมื่อเขาหันกลับไป ชายเจ้าของหมวกสีค้ำปีกกว้างขยับตัวออกจากช่องระหว่างชั้นหนังสือที่อยู่ห่างเคาน์เตอร์เล็กน้อย ชายปริศนายืนมองตามแผ่นหลังของเจย์จนลับตา ก่อนจะขยับตัวหนีและหายวับไปทันเวลา ก่อนแคโรลจะหันมาเห็นเขา

"เริ่มเก็บของแล้วหรือเจย์" ป้าเพนนิถาม เมื่อเข้ามาเห็นเขา
เก็บกรอรูปครอบครัวทั้งหมดใส่กล่อง เพื่อนำไปเก็บไว้ในห้องเก็บ
ของ เขาพยายามเก็บของที่เป็นของส่วนตัวอย่างคิก่อนปล่อยบ้านให้
เช่า ไม่ใช่เพราะหวงแหน แต่เพราะจากบันทึกประจำวันของเจย์ ดู
เหมือนเขาให้ความสำคัญแก่ครอบครัวมาก แม้ตอนนี้เขาจะทำอะไร
ไม่ได้ แต่วันหนึ่งหากเขาเกิดจำได้ เขาคงนึกเสียใจ ถ้าไม่ดูแลของ
เหล่านี้ให้ดี

"ครับป้า วันนี้มีอะไรกินครับ"

ป้าเพนนิฉีกยิ้มกว้าง

"วันนี้ป้าทำพิซซ่าหน้าใหม่ ลุงก็ไม่อยากเป็นหนูทดลองแล้ว ป้า
เลยเอามาให้เจย์แทน"

เจย์หัวเราะระย้าขณะดึงเทปการปิดผนึกฝากล่อง พลังตอบว่า

"เคี้ยวผมชนกล่องนี้ไปเก็บก่อน ค่อยมากินนะครับ"

"ได้ๆ ป้าคงเตรียมโต๊ะอาหารเสร็จพอดี"

เจย์ไม่ได้พูดอนุญาตให้ป้าเพนนิเข้าไปในครัวเพื่อเตรียมโต๊ะ
อาหาร เพราะป้าคงคุ้นเคยอยู่แล้ว เขาหอบกล่องเข้าไปในห้องเก็บ
ของ จัควางกล่องไว้อย่างเป็นระเบียบ ก่อนจะเดินออกมา กลืนชีสที่
เพิ่งอบเสร็จใหม่ๆ หอมอบอวลเตะจมูก ทำให้ท้องของเขาเริ่มร้อง
โครกคราก

"มักกะโรนีเนื้อเมื่อบานอร่อยมากครับป้า ผมกินเมื่อคิกไปงาน
หนึ่ง แล้วยังมากินอีกในคอนเซ้า" เจย์เอ่ยชมขณะเดินผ่านข้างหลัง
ป้าเพนนิไปเปิดตู้เย็น ดึงเหยือกแก้วที่มีน้ำสีชมพูอ่อนออกมา มันเป็น
น้ำมะนาวที่เขาเพิ่งได้สูตรมาจากในเว็บเมื่อสองสามวันก่อน แล้ว
พอได้มะนาวกับแคนเทอร์เบอร์จากตลาดผลไม้ เขาก็มาลองทำ

'รสชาติใช้ได้ ยิ่งเวลาเหนียวๆ นี่โอเคเลย เอาไว้ทำเพิ่มอีก

ดีกว่า' เจย์บอกตัวเองในใจ ขณะป้าเพนนี่ถามว่า

"กินได้ก็ดีแล้ว ว่าแต่ นี่ไปจองตั๋วเรือหรือยัง"

เจย์เลิกคิ้ว ก่อนจะนึกได้ ว่าวิชซอร์ไปได้สองเส้นทางคือ ทางเรือ ซึ่งมีเรือออกจากท่าเรือทุกวัน วันละหนึ่งรอบตอนเจ็ดโมงเช้า ตั๋วเรือไป-กลับราคาค่อนข้างแพง ส่วนอีกเส้นทางหนึ่งคือ ทางรถยนต์ หรือรถประจำทาง ใช้เวลาเดินทางนานกว่าทางเรือ เพราะต้องขับรถอ้อมไปตามไหล่เขา แต่ราคาตั๋วรถประจำทางถูกกว่าตั๋วเรือมาก เจย์จึงเลือกอย่างหลัง

"ผมจองตั๋วรถประจำทางนะครับ ว่าจะไปรอบเช้าเลย เมื่อไปถึงเร็วจะได้เดินหาร้านแบบไม่ต้องรีบ"

ป้าเพนนี่ตัดแบ่งพิซซ่าหน้าตาน่ากินใส่จาน แล้วกวักมือให้เจย์เดินมานั่งที่โต๊ะอาหารในครัว พลังพูดว่า

"วิทาเรียที่รุมหาจ่าย เดินไปหาผาไฮชันก็จะเจอ แต่ถ้าหลงก็มีแผนที่ เคื่อนก่อนป้าเพิ่งไปเที่ยววิชซอร์มา มีแผนที่ท่องเที่ยวติดกลับมาด้วย จะเอาไหมล่ะ"

เจย์คว้าพิซซ่าชิ้นมากัดกิน แล้วพยักหน้าหลายที

"เออครับ ผมกำลังหาอยู่เลย"

"งั้นกินไปก่อนนะ ป้าเดินไปเอาก่อน"

เจย์มองตามหลังหญิงชราไปแวบหนึ่ง แล้วหันมาจัดการกับอาหารตรงหน้าต่ออีกสองชิ้น สลับกับคิมน้ำผลไม้ฝีมือตัวเอง ไม่นาน ป้าเพนนี่ก็เดินกลับมาพร้อมกับกระดาษแผนที่พับขนาดใหญ่มากกว่าฝ่ามือเล็กน้อย

"หาตั้งนาน นึกว่าหายไปไหน ลุงดันเอาไปค้นไว้ในหนังสืออ่านเล่นเสียนี้ นี่จะ อ้าว กินไปได้เยอะแล้วนี่ อร่อยไหม"

"ครับ" เจย์ตอบ พลังหยิบพิซซ่าชิ้นมาอีกชิ้น คนทำเลยยิ้ม

แก้มแทบปริ

"แล้ววันนี้จะออกไปไหนหรือเปล่า วันหยุดของเราเนี่ย"

เจย์ส่ายหน้า ขณะลอบสังเกตสีหน้าของป้าเพนนี่ซึ่งดูเหมือน
คาดหว้งกับคำตอบของเขายู่ พอกลื่นพิชชาหมดปาก เขาก็ได้ถาม
ว่า

"เก็บบ้านเสร็จก็ไม่มีอะไรแล้วครับ ป้ามีอะไรให้ผมช่วยหรือ
เปล่า"

ป้าเพนนี่ประสานมือตรงหน้าอย่างดีใจ แล้วตอบว่า "ป้าอยาก
ไปร้านขายใบชาที่วาลการ์หน่อย แต่ลุงมีนัดกับเพื่อนเขานะ เจย์ไป
กับป้าได้ไหม"

"ได้ครับ ไม่มีปัญหา แต่ว่าเราจะไปกันยังไง รถยนต์เหรอครับ"

"ใช้จ่ะ เคียวลุงจะขับไปส่งพวกเรา เราก็ขี่ของไป เสร็จแล้ว
ก็นั่งรถประจำทางกลับกันเอง"

เจย์พยักหน้า "งั้นป้าจะไปก็ไม่งั้นก็มาเรียกได้เลย ผมก็เก็บถุง
เก็บนี้ไปตามเรื่อง รับน้ำผลไม้ไหมครับ" ชายหนุ่มถาม พลางยก
เหยือกแก้วที่เพิ่งเทเพิ่มให้ตัวเองเป็นเชิงเชิญชวน

"ดีจ่ะ"

เจย์หันไปหยิบแก้วใหม่มาเทน้ำผลไม้ส่งให้ ป้าเพนนี่รับไปชิม
แล้วพูดว่า

"ฟิงก์เลมอนเนคนี้"

"ครับ ได้มะนาวกับแคนเทอร์เบอร์มาจากตลาดผลไม้ ใช้ได้
ไหมครับ"

ป้าเพนนี่ยกแก้วจิบอีกครั้งแล้วยิ้มกว้าง ก่อนจะตอบว่า "รส
พอดีเลย เก่งเหมือนกันนะเรา ก่อนหน้านี้ไม่เห็นทำอาหารเลย"

เจย์ยิ้มรับ แล้วเดินไปเก็บของต่อ บางทีเขาก็คิดว่า มันคงดี

กว่า หากเขาทำเป็นไม่ใส่ใจว่าเขาเคยเป็นคนแบบไหนมาก่อน ความทรงจำสร้างได้ก็จางหายไปได้ สิ่งสำคัญคือ การมีคนมาสร้างความทรงจำร่วมกัน พอคิดอย่างนี้ ชีวิตที่ไร้ความทรงจำก็ไม่แย่นักหรอก

"จั้น ถ้าถึงเวลาป่าจะมากครั้งนะ" ป้าเพนนี่เอ่ยหลังจากดื่มน้ำมะนาวจนหมด แล้ววางแก้วลงในซิงก์ล้างจาน ก่อนจะเดินออกไป

"ครับ" เจย์รับคำ พลางเดินตามไปส่ง

เมื่อเดินกลับมาที่ห้องครัว เจย์จึงเก็บพิชชาที่เหลือใส่กล่องอาหารที่ใช้อุ่นในไมโครเวฟได้ จากนั้นเก็บจานไปไว้ที่ซิงก์น้ำเพื่อล้าง ขณะเอื้อมมือไปหยิบฟองน้ำมาล้างจาน สมอก็หวนนึกถึงเช้าวันแรกที่ตื่นขึ้นมา นอกจากจะหาอาหารในตู้เย็นกินไม่ได้แล้ว ในซิงก์ล้างจานยังมีถ้วยชาพร้อมจานรองใช้แล้วแต่ยังไม่ได้ล้างอยู่สองชุด

"ถ้าคืนนั้นเรากลับมาจากการงานฝั่งศพพ่อกับแม่ ก็แสดงว่าในบ้านมีเราเพียงคนเดียว แล้วถ้วยชาก็เป็นของใคร"

เจย์ขมวดคิ้วครุ่นคิด ขณะล้างจานด้วยอย่างคล่องแคล่ว คงเป็นอย่างที่ป้าเพนนี่ว่าแหละ เจย์คนก่อนไม่แม้แต่จะทำอาหาร ในบันทึกของเขาก็บอกว่า เขาเกือบทำครัวพังไปหลายครั้ง แต่ถ้าเป็นเรื่องล้างจานหรือเก็บกวาด เขากลับทำเก่งเกินคาด ไม่อย่างนั้นก็คงไม่ได้งานทำในร้านอาหารชื่อดังของเมืองนี้

"หรือว่า เราอาจจะดื่มชาสองถ้วย เอ...มันก็น่าจะ..."

เมืองวาลการ้อยห่างจากเมืองสการ์เล็ตประมาณสิบกิโลเมตร

เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยร้านขายสมุนไพร เพราะเป็นแหล่งผลิตสมุนไพรแหล่งใหญ่ของประเทศ แต่ด้วยไม่มีทางออกสู่ทะเล ผู้คนเลยเบาบางส่วนใหญ่เป็นคนงานซึ่งมารับจ้างทำงานในสวนสมุนไพรของเมือง

ลูจจอร์ด้ามาส่งพวกเขาที่หอนาฬิกาตรงจัตุรัสเมือง จากนั้น

พวกเขาเดินตรงไปยังถนนซึ่งมีร้านสมุนไพรเปิดอยู่ทั้งสองข้างทาง ป้าเพนนี่เดินอย่างชำนาญ ขณะเจย์เดินตามพลางมองสำรวจความเป็นไปตลอดสองข้างทางอย่างตื่นตาตื่นใจ

"ไม่ได้พบกันนานเลยนะคะ คุณนายฮาวล์ วันนี้พาใครมาด้วยคะ หน้าตาทำทางเหมือนเด็กหลงเลย"

เจย์ละความสนใจจากการมองสองข้างทาง แล้วหันหน้าไปมองหญิงวัยกลางคนที่เพิ่งตกทายป้าเพนนี่อย่างไม่รู้จะทำหน้าอย่างไรดี ตอนนี้เขาคงดูเหมือนเด็กหลงจริงๆ นั่นแหละ

"หลานชายนะค่ะ ชวนมาให้ช่วยหิ้วของ วันนี้เห็นว่ามีใบชาล็อตคใหม่มาลงใช้ไหมคะ"

"โอ๊ย! ข่าวเร็วนะค่ะ เพิ่งลงเมื่อวานเย็นเองค่ะ ตอนนี้ขายหมดไปเกือบครึ่งแล้ว ลองเลือกดูไหมคะ"

ป้าเพนนี่พยักหน้า แล้วเดินตามเจ้าของร้านไปอย่างรวดเร็ว แต่แล้วเหมือนนึกได้ จึงหยุดเดินก่อนหันมาบอกเจย์ว่า

"ป้าคงอยู่ร้านนี้อีกสักพัก เจย์ไปเดินเล่นแถวๆ นี้ได้เลย อีกสักชั่วโมงค่อยกลับมาเจอกันที่หน้าร้านนะ"

เจย์พยักหน้ารับ พลางยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูเวลา แล้วเดินออกจากร้านไป เขาไม่มีจุดหมายแน่นอน จึงแค่เดินไปเรื่อยๆ จนสุดถนนสายนี้ แล้วเดินกลับมาที่ร้านเดิม เมื่อยังไม่เห็นป้าเพนนี่ออกมา เขาจึงเดินย้อนไปยังต้นทางของถนนอีกด้าน แล้วไปยังร้านขายเสื้อผ้าที่อยู่อตรงจัตุรัส

จากหนังสือท่องเที่ยวที่เคยอ่าน มันบอกว่าวิซเซอร์อยู่ในเขตภูมิอากาศอบอุ่น อากาศดีเหมาะแก่การพักตากอากาศตลอดทั้งปี แม้ฤดูหนาวอากาศจะเย็นสักหน่อย แต่ไม่หนาวมาก พอคิดอย่างนั้นเจย์เลยอยากซื้อหมวกใหม่สักใบ

"ถุงมือหนังนี่ละ เป็นไง" เสียงพูดคุยของลูกค้าคนหนึ่งที่อยู่ในร้านก่อนแล้วทำให้เจย์เหลือบมอง

"เปลี่ยนสีบ้างก็คีนะ มีสีน้ำตาลเยอะแล้ว" ฝ่ายหญิงซึ่งยืนหันหลังให้เจย์ตอบด้วยน้ำเสียงไร้อารมณ์ แต่เสียวหน้าด้านข้างของชายหนุ่มซึ่งสวมชุดคลุมศีรษะกลับเผยรอยยิ้มอ่อนโยน

'อ่า คู่รักนี่เอง' เจย์คิด พลังหันไปสนใจหมวกหลากหลายแบบตรงหน้า

"จั้นเอาสีน้ำเงินแล้วกัน" ฝ่ายชายสรุป

"อ้อ แล้วคนที่ฮัฟรามาหรือยัง"

เจย์ไม่ได้สนใจคำตอบของชายหนุ่ม เขามัวแต่คำนวณราคากับความคุ้มค่าของหมวกในมือ แล้วต้องสะดุ้งเมื่อมือของใครบางคนยื่นมาแตะไหล่

"เอ่อ มีอะไรเหรอครับ" เจย์ถาม พลังขยับตัวออกห่าง ขณะผู้ชายสวมถุงมือสีน้ำตาลชักมือบนไหล่เขากลับ ดวงตาสีดำสนิทของอีกฝ่ายกวาดมองเจย์ตั้งแต่ศีรษะจรดเท้า ก่อนจะถามว่า

"เจย์ สก๊อต?"

"ครับ?" เจย์ทวนถามเสียงสูงขึ้นเล็กน้อย รู้สึกแปลกใจที่อยู่คนคนนี้ก็เข้ามาทัก แต่ไม่อย่ากกระตือรือร้นมากไป ไม่แน่ใจว่าไม่รู้จักชายตรงหน้า หรือว่าเขาแค่ลืมไป

"อ้อ พนักงานที่จะมาสัมภาษณ์อาทิตย์หน้านะเหรอ" เสียงหวานไร้อารมณ์ดังแทรกขึ้น แต่พอเจย์เหลือบสบตาเธอ น้ำเสียงนั้นยังเทียบไม่ได้กับดวงตาไร้ความรู้สึกของเธอเลย

'ทำไมคนสวยๆ ถึงมีดวงตาไร้อารมณ์ได้ขนาดนี้' ความจริงดวงตาของผู้ชายข้างๆ เธอก็ไร้อารมณ์พอกัน เป็นคู่รักคู่แปลกหรือทั้งสองคนนี้' เจย์คิด ขณะได้ยินชายหนุ่มตอบคนรักว่า

"ใช่ คิดว่ามาเจอกันก่อนน่าจะดีกว่า"

"เอ่อ...เรารู้จักกันหรือเปล่าครับ" เจย์ตัดสินใจถามไป

เจ้าของใบหน้าไร้อารมณ์ทั้งสองจึงละสายตาจากการคุยกันเอง แล้วหันมามองหน้าเจย์อย่างพร้อมเพรียง

"ไม่รู้จัก"

"อ้าว" เจย์อ้าปากค้าง ไม่ใช่เพราะคำตอบ แต่สองคนนี้นอกจากจะทำอะไรคล้ายๆ กันแล้ว ยังตอบพร้อมกันอีก เจย์เอียงคอมองคนแปลกหน้า พลังยกมือเกาหัว แล้วถามว่า

"มีอะไรให้ผมช่วยหรือเปล่าครับ"

หญิงสาวเจ้าของเส้นผมสีทองยาวหยักศกพยักหน้า พลังหันไปพูดกับชายหนุ่มหน้านิ่ง

"ใช่ได้นะ มีจิตใจชอบช่วยเหลือคนอื่น"

"อืม ผมก็ว่าอย่างนั้น ถือว่าเขาได้สองเสียงจากเรา"

หญิงสาวพยักหน้า "เมื่อนักเขาตอนกลางวัน เรามาเจอเขาที่นี่ก็ถูกแล้ว"

'เฮ้! พวกคุณคุยอะไรกัน พูดให้ผมรู้เรื่องหน่อยได้ไหม' เจย์อยากบอกทั้งคู่ไปแบบนั้น แต่ดูท่าทั้งสองคนจะไม่อยากให้เขาแทรกบทสนทนาของพวกเขาสักเท่าไร เจย์เลยได้แต่ยืนนิ่ง และปล่อยให้หนุ่มสาวแปลกหน้าพูดคุยกันไปจนจบ

"ถึงเราสองคนไม่ออกเสียง เมจก็เสียงใหญ่ที่สุดอยู่ดี" ชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีดำสรุปในท้ายที่สุด แล้วหันมาพยักหน้าให้เจย์ "นายผ่านนะ สำหรับพวกเรา ไปกันเถอะทีค"

"หา?" เป็นอีกครั้งที่เจย์ต้องอ้าปากค้าง แล้วมองตามคู่รักสุดประหลาดเดินถือถุงมือคู่หนึ่งไปจ่ายเงิน เจย์ยืนมองสองคนนั้นจนพวกเขาเดินกลับมาผ่านหน้าเขาอีกรอบ แล้วชายหนุ่มประหลาดก็

เหมือนจะนึกอะไรได้ จึงหยุดตรงหน้าเขา และพูดว่า

"ใช้ชีวิตให้สนุกละ คนที่จากไปจะได้ไม่เป็นห่วง"

คนแปลกหน้าจากไปแล้ว แต่เขายังคงยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ยังคงถือหมวกสองใบที่กำลังจะตัดสินใจเลือก แต่สมองของเขากลับมีแต่คำพูดของชายแปลกหน้านวนเวียนไปมา เมื่อได้สติเจย์ก็รีบวางหมวกลง แล้ววิ่งออกไปนอกร้าน เขาสอศสายสายนองหาคุ้รักสุดประหลาดคู่ นั้น แต่ก็ไม่เจอ

"คุณลูกค้ารู้จักคุณฮัลฟี่ด้วยเหรอ" เสียงทักคังมาจากเจ้าของร้านซึ่งเดินตามเจย์ออกมา

"ฮัลฟี่? เหมอครับ"

เจ้าของร้านเสื้อผ้าพักหน้า "ใช่ เขาเป็นตำรวจท่องเที่ยวอยู่ที่เมืองวิซซอร์ แต่ชอบสะสมถุงมือ เลยมาร้านบ่อยๆ"

"ตำรวจที่เมืองวิซซอร์...เกี่ยวอะไรกับที่เราจะไปทำงานที่วิซซอร์หรือเปล่าเนะ" เจย์พิมพ์แล้วเดินกลับเข้าร้านเพื่อซื้อหมวกตามความตั้งใจเดิม ก่อนจะไปหาป่าเพนนีเพื่อเดินทางกลับสการ์เล็ค